

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. II. Ex qua Confeßione oriatur Sigillum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

providentia, ut in tanto Sacerdotum à fide
diversis temporibus apostatantium numero
vix aut ne vix ullus reperitur, à quo ratio
ne revelatarum confessionum quisquam fi-
delium præjudicium aliquod notabile pas-
sus esse sciatur.

Itaque frangens sigillum committit gra-
vissimum sacrilegium contra religionem,
nisi excuset indeliberatio; idque juxta Do-
ctores communiter, quantumvis peccatum
revelatum sit leve: nam semper grave est
revelare Confessionem: sive necessarium
semper & maximi momenti est, quòd se-
cretum sit totum negotium Confessionis,
cui proinde fit grave semper præjudicium,
etiam in levi peccato revelando: etsi im-
probabiliter unus aut alter putarit dari hic
levitatem materiæ, aut non esse mortale,
quando leve peccatum dicitur absque eo,
quòd significetur esse dictum in Confes-
sione. Admittit tamen *Lugo disp. 23. num. 71.*
& refert nec improbat *Aversa quasi. 18. sect.*
1. §. Quarto posse generari suspicionem
adeò levem, ut moraliter censeatur nulla,
adeoque tantum venialis revelatio: aut
etiam posse dari veniale ex parte periculi,
quòd leve sit ingerendi levem similiter
suspicionem de rebus in Confessione au-
ditis.

Insuper committit peccatum detractio-
nis obligans ad restitutionem famæ proximi,
ac injuriæ contra pactum secreti,
grave, vel leve, prout res revelata cedit in
grave vel leve detrimentum famæ aut re-
velationis secreti.

Adverte tamen Confessarium, qui aliunde
crimen novit, posse absque fractione
sigilli illud aperire, modò non manifestet
ullam circumstantiam ex sola Confessione
cognitam, neque firmius aut aliter asserat,
quàm faceret, si Confessionem non au-
divisset. Quare non potest etiam dicere,
talem penitentem, v. g. publicam merce-
tricem aut homicidam, ob publicum delictum
suspensum, sibi esse confessum ista
peccata; etsi alioquin omnibus forent nota:
quia sic præberet novam notitiam confes-
sionalem. Aliàs quoque ob imprudentiam
aut ignorantiam ea quæ verè dubia,
vel non formalia peccata, vel non publica
sunt, præsumerentur esse certa, formalia ac
publica, & ut talia dicerentur, non sine
gravi Confessionis odio.

Petes, quid si casus sit, quòd vi naturalis
secreti non obligaretur Confessarius pen-
nenti, eò quòd redundet in grave damnum
publicum aut innocentis; sed tantum
ratione Sacramenti: peccabitne Confessarius
revelans contra justitiam ratione pacti
inclusi in secreto? *Vasquez q. 93. art. 4. dub.*
1. existimat, quòd talis peccaret contra
solam religionem, eò quòd penitens non
sit dignus, ut ei servetur secretum naturale
ut tale. Sed oppositum apparet verius: quia

ratione pacti impliciti obligatur ad non re-
velandum secretum, quando non fuerit ne-
cesse, undecumque id oriatur: in casu au-
tem non est necessitas revelandi, immo nec
facultas, ratione Sacramenti; adeoque &
pactum generale secreti vim retinet, & di-
gnus manet penitens, ut alter stet sibi pro-
missis, manentibus rationabilibus pacti
conditionibus.

QUÆSTIO II.

Ex qua Confessione oriatur Sigillum?

RESPONDEO ex omni & sola Confes-
sione sacramentali. Ita omnes Doctores
res. Estque manifestum: cum ex tali Con-
fessione resultet tamquam proprietas, vel
ei propter specialem rationem ejusdem sit
à Christo annexum: adeoque omni & solam
convenire debet.

Censeatur autem, quantum ad præsens
attinet, Confessio sacramentalis, non tan-
tùm illa, quæ est completa per legitimum
absolutorem, sed generaliter omnis, quam
penitens animo se accusandi facit, quem
bonâ fide credit esse Sacerdotem, in ordine
ad absolutionem percipiendam, etsi illam
ob indispositionem aut alias causas non
percipiat. Ita communiter Doctores.

Dixi: *Ei quem bonâ fide credit esse Sacerdotem:*
quia etsi reverà non esset Sacerdos seu
Confessarius, Confessio veniret sacramen-
talis, induceretque sigillum; cum à peni-
tente dirigatur ad Sacerdotium, cui
Christus annexuit potestatem absolvendi,
errorque tantum consistat in facto circa
materiam qualitatem Ministri. Secus est
contra Nonnullos, si quis scierit confiteatur
Laico, quàmvis putet, aliquando v. g.
in absentia Sacerdotis, esse Laico confiten-
dum: quia tunc est error juris, & regitur
circa formalem conditionem Ministri, scilicet
Sacerdotium; quæ proinde à confiten-
te non intenta, non potest Confessionem
illius facere sacramentalem.

Dixi etiam: *Animo se accusandi, & in or-
dine ad absolutionem:* quia si fiat ad alium fi-
nem, v. g. ridendi Sacramentum Peniten-
tiæ, pellicendi Confessarium ad peccatum,
petendi dumtaxat consilium &c. non cen-
setur Confessio sacramentalis, nec inducit
sigillum: nam revelatio non potest gene-
rare odium Sacramento, quòd non inten-
ditur. Ita communiter Doctores. Unde
teste *Basso V. Confessio VII. n. 6.* ita declara-
tum fuit R. C. m. in casu curjisdani Cardi-
nalis, qui ad alium accesserat prætextu
Confessionis, volens eum in concepta con-
tra Pontificem conspirationis crimen per-
trahere. Similiter quàmvis petens consi-
lium velit Sacerdotem obligare sub sigillo
Con-

5.
Frangens
sigilla gra-
viter peccat
contra reli-
gionem, etsi
peccatum sit
leve: nisi
excuset in-
deliberatio.

6.
An excuset
levitas cog-
nitionis seu
suspicionis,

Qualiter
præterea
peccet con-
tra famam
& secretum
naturale.

6.
Confessa-
rius crimen
aliunde sibi
notum salvo
sigillo ma-
nifestare po-
test.

7.
An peccet
contra secre-
tum natu-
rale fran-
gens sigil-
lum in ca-
su, quo ces-
sante sigillo
non esset ob-
ligatio se-
creti.

Confessionis, verè non obligat: quia sigillum non imponitur pro libitu hominum, sed & institutione Christi con-
fessionem sacramentalem. In hoc tamen casu frequenter contingit Confessarium ad tacendum obligari, non tantum ex secreto naturali pro capacitate materiae, sed etiam ratione scandali; cum rudes plerumque putent simili intentione dicta à Confessario cadere sub sigillum.

Dixi denique, etiamsi illam non percipiam: quia sigillum non est appositum absolute homini, sed Confessione. Deinde Confessio est summe odiosa & onerosa: cum poenitentes, praesertim graviore, merito timeant, ne quando ratione indispositionis suae, aut malitiae Confessarii, vel ob aliam causam absolutio sibi negetur, & consequenter peccata absque fractione sigilli valeant propalari. Unde etsi quis confiteatur ferè desperans de absolutione accipienda, ob indispositionem quam in se sentit, si tamen intendat absolvi casu quo per industriam Confessarii disponatur, Confessio illius est sacramentalis, & cadit sub sigillum. Quod si Confessarius dubitet, an Confessio sit sacramentalis, an non, tenetur ad sigillum, eò quòd praesumendum sit in favorem Confessionis & poenitentis, ne Confessio fiat odiosa. Quare hic locum non habet libertas loquendi, in cuius possessione videtur esse Confessarius: contra illam enim praevalet ex voluntate Christi periculum certum avocandi Fideles à Sacramento Poenitentiae.

QUAESTIO III.

Quanam cadunt sub Sigillum Confessionis?

Dico I. Cadunt sub sigillum peccata mortalia, etiam in genere tantum expressa; item venialia, saltem in specie. Item etiam certo seu determinato genere expressa; insuper eorum circumstantiae, quatenus reipsa sunt, aut saltem existimantur necessariae ad explicationem peccati. Ita communiter Doctores. Ratio est, quòd illa sint directa materia Confessionis, vel talia, sine quibus, spectata conditione poenitentis, non potest directa materia explicari, quæ proinde si non cadent sub sigillum, fieret Confessio summe odiosa.

Conclusio intelligitur de peccatis etiam publicis: quando enim affirmantur ex scientia confessionali, daretur nova & certior notitia, fierentque magis publica, & nati essent sequi abusus Confessionis odiosi.

Dixi in Conclusionem, mortalia etiam in genere: quia est injuriosum Confessionis &

poenitenti dicere, etiam tantum in genere, de Petro v.g. Peccavit mortaliter.

Dixi insuper, venialia saltem in specie: quia non est contra sigillum dicere in genere: Talis mihi fecit confessionem suorum peccatorum, confessus est peccatum veniale; quia hoc non facit Confessionem odiosam, sed in ea necessario vel saltem ad minimum involvitur. Idem censent Doctores communiter, etsi dicatur, Petrus est mihi confessus venialia: quia neque hoc Confessionem facit odiosam. Secus est, si dicatur, illum habuisse multa aut gravia venialia. Idem est de poenitentia imposita a deo levi, ut solum indicet Confessionem aliquorum venialium ut sic: secus est de poenitentia aliquantum gravi, quæ proinde denotare possit mortalia aut multa vel grandiuscula venialia subsuisse. Similiter non frangitur sigillum dicendo: Talis mihi fecit confessionem generalem totius vitae, nisi praeretur occasio suspicandi poenitentem habuisse casus reservatos, aut debuisse repetere Confessionem irritas, vel aliud simile.

Addunt etiam communiter Doctores, non esse illicitum dicere, Petrus sola venialia confitetur. Quia tamen ex hoc & similibus modis loquendi per accidens natum est fieri praesudicium aliis poenitentibus (dum enim de uno dicitur, quòd tantum venialia confiteatur, & de aliis tacetur, ingeritur de his contraria suspicio) hinc vel non nisi cum maxima cautela est similibus loquendi modis utendum, vel potius ab iis est omnino abstinendum.

Dico II. Dispositio poenitentis cadit sub sigillum, ut si poenitens careat dolore, proposito emendationis &c. Ita communiter Doctores. Ratio est: quia cum dispositio poenitentis tamquam circumstantia culpæ dederatur ad idem tribunal, debet cum illa cadere sub sigillum, quatenus nata est tribunal illud reddere odiosum, si carentia dispositionis reveletur.

Hinc violat sigillum, qui simpliciter dicit se non absolvisse Petrum: nam etsi ob varias causas potuerit absolutio suspendi, tamen ex tali modo loquendi ingeritur audientibus, Petrum vel esse impoententem, vel habere casum reservatum vel subesse aliquid aliud grave. Unde si Confessarius rogetur, an Petrum absolverit, quem reipsa non absolvit, corripit petentem ob impertinentiam petitionis, dicatque se esse functum suo munere, vel transmittat rogantem ad ipsum poenitentem, vel interrogationem alia interrogatione aut amphibologia prudenter eludat. Non violaret tamen sigillum, qui diceret se non absolvisse Petrum, quia nullam dederat materiam, aut quia subito evocatus postea rediens Petrum non reperit. Quòd si urgeatur dare schedulam poenitenti, quem non absolvit,

13. Quia de venialibus in genere expressis,

Item de poenitentia levi imposita,

An licet dicere, Petrus in fine vitae apud me confessionem generalem.

14. Cautela pro praxi.

15. Dispositio poenitentis cadit sub sigillum.

16. Corollaria practica.